

Világosság utáni vágy a túlvilágon Szellemi beszélgetések

A túlvilági Birodalomban a világosság után igen nagy a vágyakozás azoknál, akik felismerték, hogy a boldogság foka bizonyos felismerésektől is függ - ami belőlük viszont hiányzik. Ezek olyan lények, akiktől a Földön bizonyos jószág elvitathatatlan, akik fáradoztak, hogy helyesen és igazságosan cselekedjenek - viszont nem hittek egy fölöttük álló hatalomban, sem a lélek továbbélésében a Szellemi Birodalomban.

Ez a hitetlenség képtelenné tette őket arra, hogy a Földön fogékonyak legyenek szellemi tudásra, és hiányzott az akaratuk a hithez. Ezért mindent nemlétezőnek és hamisnak tekintettek, amit - mint a földi életen kívül levőt - a hívő emberek képviseltek. Hiányzott az akaratuk, hogy erről valamit megtudjanak, mert nem hittek, mert a földi élet oly rendkívül fontosnak tűnt előttük, hogy csak ezért dolgoztak és alkottak.

A túlvilági Birodalomba jutva állandóan jobban és jobban felismerik a Szellemi Birodalom realitását - de nem képesek tiszta képet kapni saját létükről és helyzetükről. Nem tudják, hogy mi létező, és mi nem létező, mert homályos képeket látnak, amiket nem értenek. Ezek gondolkodásra indítják, de semmiben sem ismerik ki magukat. Vágyódnak a világosságra, ismeretre, és hálásak ha ezt megkapják. De a hiányzó hit a Szellemi Birodalomban megnehezíti a tanulást, hogy megtalálják a hitbeli felvilágosítást, mert földi beállítottságuk folytán nekik mindez elfogadhatatlannak tűnik. Viszont folytonosan törekszenek a magyarázatra, tudni akarják az igazságot, és ezért hozzá is jutnak.

A túlvilági Birodalmat most már valóságnak ismerik fel, mert a földi életről való tudásuk nem tűnik el teljesen. Tehát már meggyőződtek a halál utáni továbbélésről, és ez a meggyőződés arra hajtja őket, hogy fáradhatatlanul keressék ami még hiányzik - a világosságot - és nem fáradnak el, mindenütt ott tartózkodnak, ahol felvilágosítást kaphatnak. Ennek ellenére csak akkor adható nekik világosság, ha a szeretni-akarás elevenné válik bennük, hogy azzal dolgozzanak. Ezért aztán vannak lelkek mondhatatlanul hosszú ideig világosság és tudás nélkül - kívánságuk ellenére, mert még nincs együttérzésük a velük együtt szenvedő szellemi iránt, mert a világosságot még egoista okokból kívánják, így nem adható meg nekik.

Az emberek azonban hozzászoktak a Földön, hogy szolgáljanak embertársaiknak - legyen az találmány, tanácsadás vagy oktatás - ezek a túlvilágon is ugyanezt teszik, ezért gyakran nagyon gyorsan eljutnak az igazi tudásra, mert itt is hasonló szolgáló módon akarnak a tudatlan

lelkek javára dolgozni. Azonban egyetlen lény sem lesz kényszerítve a tudás megszerzésére - arra bensőségesen vágyakozni és buzgón törekedni kell. Még ezután is a lélekre lesz bízva, hogyan viszonyul a kapott világossághoz. Ez azonban nem téveszti el hatását, mihelyt komoly az akarata a helyes felhasználáshoz.

Ezért jelenthetnek nagy áldást az oktatások is a földi emberek részéről, ha mindig arra gondolnak, hogy minden szellemi beszélgetésen megszámlálhatatlan lélek van jelen, abban részt vesznek. Ezért a szeretet szellemében vezessétek a beszélgetéseket, amely kisugárzik ezekre a lelkekre is, és elveszi minden visszautasító akaratukat.

Akinek az igazságnak megfelelő szellemi javai vannak, az vezesse el ezt azokhoz, akiknek nagy hiányaik vannak, és gondoljon gyakran a túlvilági lelkekre, akik néha-néha készségesebbek annak elfogadására, mint a földi emberek, akik még a látszat-életükben mindent vissza akarnak utasítani, ami a túlvilági életre vonatkozik.

A Földön elhangzó jó és rossz beszéd visszhangot kelt a túlvilági Birodalomban. Erre mindig gondoljatok, és igyekezzetek úgy beszélni és gondolkodni, hogy a túlvilági lelkek tanulhassanak, hogy szívesen meghallgassanak, és az mindig előnyös legyen a számukra. A lelkek majd folyton körülvesznek, és szolgálni is szeretnének nektek - amennyire erejükből telik. A világosságot minden módon terjeszthetitek, a világosságra éhes túlvilági lelkek hálás tanítványok lesznek - és Isten országáért végzett munkátok mindig áldásos lesz.

Ámen.